

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 27.372 van 14 mei 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 25 juli 2008 waarbij een visum gezinshereniging wordt geweigerd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1 Verzoekster diende op 30 mei 2007 een aanvraag in voor het verkrijgen van een visum gezinshereniging op grond van haar huwelijk met een België verblijvende Marokkaanse onderdaan.

1.2. Op 25 juli 2008 nam de gemachtigde van de minister een beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging. Volgens verzoekster werd de bestreden beslissing betekend op 7 augustus 2008. Verweerder betwist dit niet.

Dit vormt thans de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“De aanvraagster kan zich niet beroepen op de bepalingen inzake gezinshereniging van artikel 10, § 1, eerste lid, 4° of artikel 10, § 1, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat het Consulaat-generaal van België te Casablanca aan de Dienst Vreemdelingenzaken een visumaanvraag gezinshereniging overmaakt op naam van (H.K.), geboren op (...) te (...) Marokko

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21.

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat het betrokken huwelijk onverenigbaar is met de openbare orde indien het artikel 146 bis van het Belgisch burgerlijk wetboek niet respecteert, aangezien het niet respecteren van deze bepaling als strijdig met de beginselen van openbare orde wordt beschouwd.

Overwegende dat artikel 146 bis bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat de volgende feiten duidelijk aantonen dat deze bepaling niet wordt gerespecteerd

Er is tussen beide partijen een leeftijdsverschil van 21 jaar. De visumaanvraagster was op het ogenblik van de huwelijksvoltrekking 16 jaar oud. (M.A.), van Marokkaanse nationaliteit, was 37 jaar oud, werkloos en heeft een gerechtelijk verleden.

Het huwelijk vond plaats op grond van een volmacht. Er wordt geen enkele reden vermeld waarom betrokkenen met een volmacht huwden. De gevolmachtigde was de vader van de visumaanvraagster. Op grond van een interview afgenomen van de visumaanvraagster brengt het Consulaat-generaal van België te Casablanca een volledig negatief advies uit,

Uit het interview blijkt onweerlegbaar dat mevrouw (H.) nagenoeg niets weet omtrent (M.A.).

Mevrouw kent niet eens de haarkleur van (M.A.) “hij zou zwart haar hebben”

Mevrouw benadrukt dat ze hoopt dat haar verblijf in België zo vlug mogelijk zal kunnen plaatsvinden, nu ze gehuwd is met een burger die in België is geboren. Ze is in eerste instantie geïnteresseerd in een visum voor België. Het huwelijk werd niet geconsumeerd.

Er is overigens geen verlofings- of huwelijksfeest geweest, wat ongebruikelijk is in de Marokkaanse traditie.

Mevrouw kent de geboortedatum van (M.A.) niet; ze kent zijn hobby's niet, ze weet niets over zijn beroep...

De visumaanvraagster is de dochter van de burens van zijn ouders in Tanger die sinds 1963 in Brussel wonen, maar nog steeds een woning hebben in Tanger.

(M.A.) kent de ouders, broers en zussen van mevrouw. In een interview afgenomen door de politie verklaart hij dat hij mevrouw kent van toen ze amper een jaar was, nadien verklaart hij dat hij sedert haar geboorte tot zij 17 jaar was, nooit contact heeft gehad met haar. In 2005 koestert hij trouwplannen en wil hij naar eigen zeggen zijn gerechtelijk verleden, met meerdere jaren effectieve gevangenisstraf, achter zich laten, maar vermeldt niet dat zijn gerechtelijk verleden ook betrekking heeft op feiten van intrafamiliaal geweld bij vorige relaties.

De moeder van (M.A.) trad op als intermediair in de totstandkoming van dit huwelijk. Zij onderhandelde met de familie van de visumaanvraagster over het huwelijk.

Meneer heeft mevrouw voor de eerste keer - na 17 jaar - gezien in juli 2006; op 22/08, 2006 vond het huwelijk plaats. Meneer (M.) betaalde een bruidschat. Hij kan geen foto's tonen van het huwelijk, ze zouden zich in Marokko bevinden. Er werden geen geschenken uitgewisseld. Het huwelijk had plaats in aanwezigheid van de ouders van mevrouw en zijn moeder. De getuigen waren zijn moeder en zijn schoonmoeder. Meneer (M.) herinnert zich niet meer wanneer het huwelijk werd overgeschreven in België.

Overwegende de bevindingen en het advies van het Consulaat-generaal van België te Casablanca;

*Op basis van het volledige onderzoek (ret: 745/BS/08) is het parket van de Procureur des Konings te Brussel van oordeel dat het in Marokko afgesloten huwelijk er kennelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten, maar wel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor mevrouw uit hoofde van haar status als echtgenote. Het parket van de Procureur des Konings te Brussel verstrekt dan ook een negatief advies inzake de erkenning van de gevolgen van dit huwelijk in België;
Overwegende dat uit het geheel van omstandigheden en uit het volledige parketonderzoek blijkt dat minstens een van de echtgenoten niet de reële intentie heeft een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen;
Overwegende dat het huwelijksinstituut een wezenlijk bestanddeel vormt van het Belgische rechtsbestel en dat de erkenning van dit huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (art. 21 van het wetboek van internationaal privaatrecht);
Overwegende dat dit huwelijk niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde;
Het visum wordt derhalve geweigerd.”*

2.2. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM).

2.3. Verzoekster stelt dat het bilateraal verdrag met Marokko van toepassing is en dat de bestreden beslissing ten onrechte verwijst naar artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat stelt dat beide partijen minstens 21 jaar dienen te zijn. Vervolgens benadrukt zij dat het om een gearrangeerd huwelijk gaat, wat gebruikelijk is in de islamitische cultuur. Daarna gaat verzoekster in op diverse vaststellingen in de bestreden beslissing die zij verklaart of ontkracht. Zij stelt dat hieruit blijkt dat zij en haar echtgenoot wel degelijk de intentie hebben om samen een huwelijksleven op te bouwen en een duurzame levensgemeenschap te vormen. Zij haalt rechtsspraak en rechtsleer aan inzake schijn-huwelijken. Vervolgens concludeert verzoekster als volgt: *“Ten eerste is de motiveringsverplichting in de bestreden beslissing duidelijk geschonden. De motivering faalt in die zin dat ze niet afdoende is, omwille van de argumenten die onder 3.1. weerlegd worden. Ten tweede zijn er manifeste foute elementen in de bestreden beslissing te lezen, met name omtrent de feiten van “intrafamiliaal geweld”. Ten slotte dient gewezen te worden op de schending van artikel 8 E.V.R.M., aangezien verzoekster en haar echtgenoot het recht op gezinshereniging ontzegd wordt, op basis van een zogenaamd schijnhuwelijk terwijl dit helemaal niet het geval is.”*

2.4. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat zij in navolging van het advies van het parket het huwelijk weigert te erkennen en er rechtsgevolgen weigert aan te verbinden in het kader van de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verweerder stelt dat in casu terecht werd beslist om het visum gezinshereniging te weigeren en dat de gemachtigde van de minister daarbij met kennis van zaken en op basis van de juiste overwegingen handelde.

2.5. In haar repliekmemoirie gaat verzoekster in op het interview dat van haar afgenomen werd op de Belgische ambassade in het kader van haar aanvraag tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging, waarvan zij stelt dat zij er voor het eerst kennis kon van nemen door de raadpleging van het administratief dossier bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekster verklaart en ontkracht de vaststellingen van de ambassade en benadrukt dat er allerminst uit blijkt dat het niet de bedoeling zou zijn om een levensgemeenschap op te starten. Vervolgens gaat verzoekster nog in op het strafblad van haar echtgenoot en benadrukt zij dat haar huwelijksakte werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand van de stad Brussel. Hieruit leidt verzoekster af dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer de bevoegdheid had om de geldigheid van het huwelijk te onderzoeken en haalt hierbij rechtsspraak aan van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen.

2.6. De Raad merkt op dat in het betoog ter ondersteuning van het eerste middel niet wordt uiteengezet op welke wijze artikel 40 van de Vreemdelingenwet geschonden wordt door de bestreden beslissing, die bovendien getroffen werd op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het middel derhalve onontvankelijk voor zover de schending van voormelde bepaling wordt opgeworpen.

2.7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. Artikel 27, §1, eerste lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt wat volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Artikel 21 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt het volgende:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

2.9. Uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat artikel 27 van het WIPR van toepassing is – en in het bijzonder de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – ingevolge voormeld artikel de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cf. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

2.10. Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘gezinshereniging’. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

2.11. Voor zover kan worden aangenomen dat verzoekster in haar middel de geldigheid van de niet-erkenning van de huwelijksakte betwist, dient gesteld te worden dat overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, de rechtsmacht van de Raad uitgesloten is indien de wetgever tegen een beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. Artikel 27, §1, derde lid van het WIPR bepaalt dat *“ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep kan worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.”* De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien.

2.12. Daarentegen is de Raad wel bevoegd om zich uit te spreken over de weigering van een visumaanvraag op grond van de artikelen 39/1 en 39/2 van de Vreemdelingenwet. Dit houdt in dat de Raad de wettigheid van de motieven van de beslissing mag en dient na te gaan.

2.13. De Raad stelt op basis van de bestreden beslissing vast dat de weigering tot afgifte van het visum gezinshereniging volledig steunt op de weigering tot erkenning van de huwelijksakte, waarbij gemotiveerd wordt waarom het huwelijk niet tegenstelbaar geacht wordt aan de Belgische rechtsorde. Gelet op het gestelde in punt 2.11. volstaat te dezen de vaststelling dat de weigering tot erkenning van de huwelijksakte de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het visum gezinshereniging te weigeren. In de bestreden beslissing wordt een opsomming gegeven van een aantal feiten waaruit de verwerende partij afleidt dat het gesloten huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfs-rechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister in deze kwestie het advies ingewonnen heeft van het parket van de Procureur des Konings te Brussel, die op basis van de elementen overgemaakt door de Belgische ambassade en van een politieonderzoek op 17 juni 2008 besluit dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levens-gemeenschap en dat het een schijnhuwelijk betreft, reden waarom het huwelijk niet tegenstelbaar wordt geacht aan de Belgische rechtsorde. Dit advies bevindt zich in het administratief dossier. In wezen beperkt de verzoekende partij zich in het middel tot het stuk voor stuk bespreken van deze feitelijke vaststellingen en het geven van een andere versie of verklaring ervoor, maar zij toont hiermee niet aan dat de gemachtigde van de minister kennelijk onredelijk te werk ging toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat het huwelijk niet kan worden erkend in België. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat in casu niet het geval is. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteits-onderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort

2.14. Daargelaten de vraag of in casu het bilateraal verdrag met Marokko van toepassing is, zoals verzoekster opmerkt, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing ertoe strekt het visum gezinshereniging te weigeren op grond van de vaststelling dat het een schijnhuwelijk betreft. De bestreden beslissing strekt er niet toe te stellen dat het visum geweigerd wordt omwille van het feit dat verzoekster nog geen 21 jaar oud is. De opmerking van verzoekster daaromtrent is derhalve niet dienstig.

2.15. Volgens vaste Cassatierechtspraak vormt de overschrijving van een akte in de registers van de burgerlijke stand slechts een ordemaatregel die volgt op het huwelijk en heeft die geen invloed op de geldigheid ervan. De Raad verwijst naar het gestelde in punt 2.9. Het feit dat een huwelijksakte werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om een

voorgelegde huwelijksakte niet te erkennen. De door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen kan hieraan geen afbreuk doen.

2.16. Daargelaten de vraag of er sprake is van zelfs maar een beginnend feitelijk gezinsleven, aangezien verzoekster in Marokko verblijft en haar echtgenoot in België, is het zo dat artikel 8 van het EVRM een inmenging in het gezinsleven toelaat, indien dit noodzakelijk is om de openbare orde te beschermen. De bestreden beslissing strekt ertoe te stellen dat verzoeksters huwelijk een schijnhuwelijk is, enkel gericht op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, reden waarom de huwelijksakte niet erkend wordt en het visum niet toegekend wordt. De instelling van het huwelijk raakt de Belgische internationale openbare orde. Door de afgifte van een visum in een geval waar een vermeend schijnhuwelijk wordt vastgesteld, zou de Belgische internationale openbare orde geschaad worden. Verzoeksters privébelangen zijn ondergeschikt aan de bescherming van deze openbare orde. Uit artikel 8 van het EVRM kan voorts geen algemene verplichting worden afgeleid voor Staten om gezinshereniging toe te laten op hun grondgebied.

Het enig middel is deels niet ontvankelijk en deels niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.